

Arrest

nr. 260 785 van 16 september 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 16 maart 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. BALLEZ, die *loco* advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die verklaren van onbepaalde nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen het Rijk binnengekomen op 19 september 2018 en hebben zich vluchteling verklaard op 24 september 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekers op 10 september 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekers werden gehoord op respectievelijk 8 juli 2020 en 10 juli 2020.

1.3. Op 15 februari 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

Ten aanzien van M.K.Y.S.E.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en bent u op 11 januari 1979 geboren in El Ain, de Verenigde Arabische Emiraten. U bent een soennitische moslim van Arabische origine. Uw vader verliet Gaza in 1968. U bent niet bij UNRWA geregistreerd. U studeerde informatica aan de universiteit in de Emiraten en ging er vervolgens aan de slag als Public Relations medewerker voor de school waar uw vader directeur was. Sinds 2013 tot eind 2017 werkte u eveneens als PR adviseur voor een bedrijf Atawir genaamd. U huwde in 2011 met R.(...) M.(...) A.(...) E.(...) (o.v. X). Uw echtgenote werkte in een parfumbedrijf als supervisor en dit tot januari 2018.

In mei 2013 stelde de Palestijnse ambassade in de VAE een school ter beschikking. De oproep werd in het staatsblad gepubliceerd. Uw vader, die reeds jaren actief was in de onderwijswereld, voelde zich aangesproken door het project. Uw vader deed een bod en dat werd aanvaard door de Palestijnse ambassade in de Emiraten. Er werd een afspraak geregeld om de contractvoorwaarden vast te leggen. Op 24 mei 2013 werd de eerste schijf betaald. Op 26 mei 2013 werden de nodige documenten ondertekend. Op 1 september 2013 ontving uw vader de sleutels en wilde hij de nodige infrastructuurwerken uitvoeren en inventariseren welk materiaal er was en wat er nog aangekocht moest worden om het schooljaar te kunnen aanvatten. Twee dagen later werden jullie door de ambassadeur opgebeld met de boodschap dat jullie de werken onmiddellijk moesten stilleggen. Jullie betaalden een tweede schijf in februari 2014, maar jullie kregen de sleutel van de school nog steeds niet terug. Op 4 juni 2014 stapten jullie naar de rechtbank. In mei 2015 gaf de rechtbank jullie gelijk en de ambassade moest een som geld betalen wegens contractbreuk. Uw vader werd vervolgens opgeroepen door de veiligheidsdiensten. De ambassadeur zou de veiligheidsdiensten gezegd hebben dat uw vader het geld aan Hamas zou betalen. Zes maanden nadat het vonnis geveld werd, werd de ambassadeur K.(...) e.(...) R.(...) wegens corruptie uit zijn ambt ontheven. Jullie tekenden hoger beroep aan dat ook in jullie voordeel beslist werd. De ambassade heeft nog steeds het geld niet betaald en de gerechtelijke procedure is nog steeds niet afgesloten.

Uw broer A.(...) werd in oktober 2016 gearresteerd en gedurende een jaar gevangen genomen. Hij werd ervan beschuldigd zijn ten laste nemer ontvlucht te hebben. A.(...) werd in oktober 2017 uitgewezen en bevindt zich momenteel in Oman. Uw ouders verblijven sinds 18 februari 2017 in Oman. Ze hebben hun verblijf kunnen regelen op basis van het verblijfsstatuut van uw broer A.(...), die sinds 2015 naar Oman verhuisde. U nam in december 2017 onbetaald verlof.

Op 1 maart 2018 boekte u samen met uw echtgenote en kinderen een vlucht naar Thailand. U wilde nagaan of u daar een verblijfsvergunning kon krijgen. Op 18 maart 2018 keerden jullie terug naar de VAE. Op de luchthaven van Dubai werd u gearresteerd en de paspoorten werd in beslag genomen. U werd naar de veiligheidsdiensten doorverwezen en u moest uw levensverhaal opschrijven. Men wilde eveneens weten waar uw vader en broer waren en wat u wist over Fatah en Hamas. U werd na vier dagen weer vrij gelaten. U kreeg de paspoorten van uw echtgenote en kinderen terug, maar niet dat van uzelf. Op 25 maart 2018 werd u opnieuw opgebeld en ging u zich melden, waarna u twee dagen opgesloten werd. Er werden u opnieuw dezelfde vragen gesteld en er werd u duidelijk gemaakt dat u het land diende te verlaten. U kreeg uw paspoort terug.

Op 16 mei 2018 werd u door de veiligheidsdiensten opgebeld om u te melden. U vertrok de volgende dag naar Maleisië maar mocht het land niet binnen. U diende in de luchthaven te blijven en een vlucht terug naar de VAE te boeken. U stuurde uw paspoort op naar uw echtgenote, die een visum voor Marokko regelde op 21 mei 2018. Ze stuurde het paspoort terug naar Maleisië. U boekte op 22 mei 2018 een vlucht naar Marokko. Uw echtgenote en kinderen reisden eveneens naar Marokko. Jullie reisden samen verder naar Spanje waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. U wachtte de beslissing niet af en reisde verder via Frankrijk naar België waar u op 24 september 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

In november 2019 had u in het opvangcentrum een conflict met een andere Palestijn, M.(...) Z.(...) A.(...) T.(...) genaamd. De man beschuldigde uw echtgenote ervan dat ze u bedriegt. U kaartte dit aan en de man sloeg u en brak uw neus. Hij zei dat hij tot Hamas behoorde. Nadat u het incident gemeld had bij de directie van het opvangcentrum werd u overgeplaatst. U heeft sindsdien geen problemen meer gehad met de man.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer : een origineel paspoort van u, uw vrouw en uw kinderen, een attest van de Palestijnse ambassade in de VAE in verband met uw nationaliteit, geboorteaktes, een originele huwelijksakte, een document in verband met de sponsor van uw broer, een tewerkstellingsattest voor u, een familiesamenstelling, documenten in verband met de overeenkomst tussen uw vader en de Palestijnse ambassade en de daarop volgende gerechtelijke procedure, een krantenartikel over de Palestijnen die uit het land gezet worden, een internetartikel over de corrupte Palestijnse ambassadeur in de VAE, vervallen Egyptische reisdocumenten, een originele toelating om naar het buitenland te mogen reizen op naam van uw vader, een goedkeuring dat uw vader in privé-onderwijs mag werken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U verklaarde dat u bij terugkeer naar de VAE vreest opgesloten te worden omdat er u een uitzettingsbevel boven het hoofd hing. Jullie waren niet meer welkom in de VAE omdat u, uw broer en uw vader ervan verdacht werden Hamas te steunen (CGVS man p.12). Uw problemen hebben volgens uw verklaringen te maken met een juridisch geschil tussen uw vader en de Palestijnse ambassade.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader een rechtszaak had aangespannen tegen de Palestijnse ambassade bij een rechtbank van de VAE omwille van contractbreuk. Uw vader heeft deze zaak gewonnen en de Palestijnse ambassade moest uw vader daarom een compensatie betalen. Ook tijdens de beroepsprocedure kreeg uw vader gelijk (CGVS man p.14). De ambassadeur in kwestie werd zelfs uit zijn ambt ontheven door de Palestijnse autoriteiten omwille van corruptie (CGVS man p.16). De ambassadeur zou het gerucht de wereld ingestuurd hebben dat uw vader van plan was Hamas te financieren (CGVS man p.15). Na de uitspraak van de rechtbank begonnen volgens u de problemen. Uw vader werd opgeroepen door de veiligheidsdiensten van de VAE in verband met zijn verblijfsstatuut. Tijdens dat gesprek bleek dat uw vader er van verdacht werd met het geld dat hij tot nu toe niet ontvangen heeft, Hamas te willen financieren (CGVS man p.15).

U kan het CGVS er echter niet van overtuigen dat uw vader, uw broer en later u omwille van de vermeende banden met Hamas problemen met de veiligheidsdiensten van de VAE zouden ondervonden hebben. U werd gevraagd op basis van wat uw vader beschuldigd werd en stelde dat het op niets gebaseerd was. Er zijn nooit bewijzen afgeleverd, zo zegt u (CGVS man p.17). Uw vader is er nooit officieel van beschuldigd banden met Hamas te onderhouden. U verklaarde dat de Palestijnse

ambassade rapporten over jullie naar de veiligheidsdiensten zou gestuurd hebben waaruit blijkt dat jullie banden hadden met Hamas maar heeft er geen idee van om wat voor banden het dan wel zou gaan of met wie jullie die banden zouden hebben (CGVS man p.15, p.16). Bovendien dateert het geschil reeds van 2013 en kreeg uw vader begin 2016 gelijk tijdens de beroepsprocedure. Het duurde dan nog eens een jaar, tot februari 2017 vooraleer hij het land zou hebben moeten verlaten. Er kan aangenomen worden dat wanneer de vermoedens van financiering aan Hamas voldoende zwaarwichtig waren, uw vader al wel sneller had moeten vertrekken (CGVS man p.17). Uw vader en uw broer werden opgeroepen door de veiligheidsdiensten en ondervraagd om na te gaan of ze die banden onderhielden. Volgens uw verklaringen werd er nooit iets ontdekt (CGVS man p.17). De ambassadeur zou connecties hebben bij de veiligheidsdiensten en deze aanwenden om jullie in de problemen te brengen, zo zegt u (CGVS man p.16). Dit zijn echter blote beweringen die u op geen enkele manier kan hard maken.

U heeft voorts geen enkel begin van bewijs dat uw vader en uw broer omwille van de rechtszaak het land dienden te verlaten. Uw vader heeft geen uitzettingsbevel gekregen, hij kreeg een uitgangsverklaring, een document waarmee hij gemakkelijk het land kan verlaten (CGVS man p.18). Met dit document is uw vader in februari 2017 naar Oman vertrokken (CGVS man p.18). Uw broer werd van eind 2016 tot eind 2017 gevangen genomen. Hij werd ervan beschuldigd zijn sponsor ontvlucht te hebben en na zijn celstraf werd hij gedeporteerd (CGVS man p.7). U toont dit ook met documenten aan. Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt bovendien dat er vele Palestijnen zonder enige reden uit het land werden gezet. Deze mensen kregen een aantal uur of een aantal dagen om te vertrekken (CGVS vrouw p.15). Als men weigerde te vertrekken, werd men opgesloten en dan uitgewezen (CGVS vrouw p.15). Het ging hier over mensen die reeds jaren woonden en werkten in de VAE (CGVS vrouw p.15). Uw echtgenote stelde dat dit gelijkaardig is aan hetgeen er met uw vader gebeurde: ook hij kreeg geen reden waarom hij diende te vertrekken (CGVS vrouw p.16). Uw verklaringen dat uw vader en uw broer omwille van de rechtszaak en vermeende banden met Hamas uitgewezen werden zijn dan ook louter beweringen van uwentwege. U linkt dit dan wel met de schadevergoeding die jullie zouden krijgen van de Palestijnse ambassade en de valse beschuldiging van banden met Hamas, maar dit kan u op geen enkele manier hard maken.

De link tussen u en het geschil met de Palestijnse ambassade blijkt bovendien zeer zwak te zijn, wat verdere twijfels oproept bij uw bewering uiteindelijk uit de VAE te zijn moeten vertrekken omwille van dit geschil. U stelde dat het probleem u pas voor het eerst bereikte nadat uw vader en uw broer het land verlaten hadden, dit wil zeggen na oktober 2017 (CGVS man p.9). U gaf aan dat u de enige van de familie was die nog in het land verbleef; uw vader was vertrokken en de focus was bijgevolg naar u verschoven. U bent in de periode dat ze uw vader en broer viseerden nooit zelf opgeroepen door de veiligheidsdiensten (CGVS man p.17). U beweerde dat u tot dan toe geen deel uitmaakte van het probleem (CGVS man p.13). Volgens uw verklaringen zou u een eerste keer ondervraagd zijn in maart 2018, bij terugkeer uit Thailand (CGVS man p.19, p.20). Het is niet aannemelijk dat men u pas gaat viseren in 2018 omwille van het probleem van de rechtszaak en de vermeende banden van uw familieleden met Hamas, dat al jaren aansleepte. Tijdens uw eerste ondervraging in maart 2018 moest u uw levensverhaal opschrijven, zeggen waar uw vader en broer waren en vertellen wat u wist over Hamas én Fatah (CGVS man p.11). U werd in de maanden erna nogmaals opgeroepen en werd vervolgens op 16 mei 2018 opnieuw opgebeld met de vraag om langs te komen. U vreesde dat u in de cel zou belanden, dus vertrok u de volgende dag naar Maleisië (CGVS man p.11). U bent verder nooit officieel beschuldigd van banden met Hamas (CGVS man p.20). U stelde dat men ervan uitging dat u de intentie had om Hamas te financieren maar heeft nooit een vonnis of enig document ontvangen dat deze beschuldigingen kunnen ondersteunen (CGVS man p.2). U kan aldus niet aannemelijk maken dat u omwille van het juridisch geschil van uw familieleden met de Palestijnse ambassade ervan verdacht zou worden Hamas te financieren en daarom opgesloten zou worden in de VAE. Moest men u daadwerkelijk in navolging van uw familie het leven moeilijk willen maken, kan er bovendien aangenomen worden dat u wel al wat sneller ter ondervraging opgeroepen werd.

Wat betreft uw vrees aangaande het opgesloten worden in de gevangenis omdat u een uitzettingsvonnis zou hebben, kan er opgemerkt worden dat u nooit een dergelijk vonnis gekregen hebt (CGVS man p.12). Er zou u gemeld zijn tijdens de ondervragingen op 25 maart 2018 dat u het land diende te verlaten. Het was geen officieel vonnis, zo verklaarde u (CGVS man p.12). Meer nog, u heeft in januari 2018 uw verblijfsvergunning nog kunnen verlengen. Dit document was geldig voor een periode van twee jaar, tot januari 2020 (zie document 1, CGVS p.9). De overheid van de VAE heeft evenmin concreet iets ondernomen om er voor te zorgen dat u effectief het land zou verlaten (CGVS man p.12). Er werd u geen documenten overhandigd waarin u werd duidelijk gemaakt dat u diende te vertrekken (CGVS man p.20) en heeft nooit een uitzettingsbevel gekregen (CGVS man p.12). U had enkel een paspoort met

een geldige verblijfsvergunning. Dat de autoriteiten van de VAE in de door u geschetste context uw verblijfsvergunning verlengen terwijl ze eigenlijk willen dat u het land verlaat, is hoogst merkwaardig. U reageerde op deze bedenking en verklaarde dat immigratie en veiligheidsdiensten niets met elkaar te maken hebben (CGVS man p.12), wat slechts matig kan overtuigen in de context van de Emiraten. U bent op 17 mei 2018 uit de VAE vertrokken. Op dat moment beschikte u nog over een geldig verblijfsstatuut. U kan aldus niet aannemelijk maken dat u verplicht werd het land te verlaten (CGVS man p.12).

Volgens uw echtgenote wilden jullie in 2017, een paar maanden na uw vader, naar Oman verhuizen maar omwille van een veranderde regelgeving kon dit niet doorgaan. Merkwaardig genoeg is uw broer A.(...) in oktober 2017 wel naar Oman verhuisd. Dat hij dan wel naar daar kon vertrekken en jullie niet, is hoogst merkwaardig (CGVS vrouw p.16, p.17). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u in december 2017 verlof van onbepaalde duur nam omdat jullie toen problemen met de veiligheidsdiensten zouden hebben gekregen. U zocht een manier om het land te verlaten zodanig dat u niet in de gevangenis zou belanden, zo zegt u (CGVS man p.9). U maakt echter geen gewag van enig probleem met de veiligheidsdiensten in die periode, wat twijfels oproept bij de ware reden van uw loopbaanonderbreking en van uw wens het land te verlaten. In februari 2018 besloten jullie vervolgens naar Thailand te reizen. Uw echtgenote beweerde dat jullie naar daar reisden omwille van de problemen gelinkt aan het proces (CGVS vrouw p.6, p.7). U verklaarde dat u naar Thailand ging om eventueel daar een verblijfsvergunning te verkrijgen (CGVS man p.11). Ook dit keer kan er opgemerkt worden dat er uit uw verklaringen blijkt dat u zelf tot uw vertrek naar Thailand nooit enig probleem heeft gekend met de veiligheidsdiensten of immigratiediensten; het is pas bij uw terugkeer uit Thailand dat wat u betreft de problemen gestart zouden zijn. Er moet dan ook gesteld worden dat u weinig coherente verklaringen aflegt over de reden dat jullie wilden vertrekken.

Bijgevolg moeten ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de problemen die u zouden hebben doen besluiten de VAE te verlaten en de problemen die u zegt er te vrezen.

In verband met het feit dat u, wegens het verlies van uw verblijfsrecht in de VAE, niet kan terugkeren naar dat land en vreest dat u, in geval van terugkeer, onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling omdat u niet beschikt over legale verblijfstitel, vestigt het Commissariaat-generaal de aandacht op de volgende elementen.

Allereerst merkt het Commissariaat-generaal op dat elke soevereine staat op basis van deze soevereiniteit en de rechtsmacht die hij op zijn grondgebied uitoefent het recht heeft om de toegang, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen op zijn grondgebied te regelen, en dit op basis van de algemene beginselen van internationaal publiek recht en binnen de grenzen van zijn internationale verplichtingen. Er dient te worden opgemerkt dat dergelijke regels, met name de voorwaarden in verband met de bestaansmiddelen of het bestaan van een arbeidsovereenkomst, ook van toepassing zijn op talrijke vreemdelingen die in België willen verblijven. Het criterium van de nationaliteit of de afwezigheid van nationaliteit van de desbetreffende staat is een objectief element dat rechtvaardigt dat een soevereine staat zijn onderdanen anders behandelt dan de vreemdelingen die op zijn grondgebied willen verblijven. Het feit dat u het grondgebied van de VAE sinds meer dan zes maanden hebt verlaten, en dat u daarom niet meer gemachtigd bent tot een regelmatig verblijf in de VAE, valt onder regels die deze staat mag toepassen op vreemdelingen die zich op zijn grondgebied bevinden. Aangezien u de nationaliteit van de Verenigde Arabische Emiraten niet bezit, kan er niet worden verwacht van de autoriteiten van de Verenigde Arabische Emiraten dat ze u, alleen omwille van uw vroeger verblijf, behandelen als een van hun onderdanen, ook al zou u heel uw leven in dat land hebben gewoond. Het feit er niet meer te kunnen verblijven of er niet meer naar te kunnen terugkeren, kan ook niet worden beschouwd als vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien de discriminatie gebaseerd is op een wettelijk, objectief en redelijk criterium.

Vervolgens merkt het Commissariaat-generaal op dat het toekennen van een internationaal beschermingsstatuut veronderstelt dat de asielinstanties de vrees onderzoeken, wat een beoordeling van de situatie van de verzoeker, mocht hij **daadwerkelijk terugkeren** naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf, inhoudt.

Zowel artikel 48/3 (door zijn verwijzing naar artikel 1 van het Verdrag van Genève) als artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet veronderstellen namelijk het onderzoek van vrees "in geval van terugkeer". Artikel

1.A van het Verdrag van Genève bepaalt: Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon [...] die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren." Ook artikel 48/4, §1 van de wet bepaalt: "§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling [...] ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, **naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert**, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 [...]."

Het CGVS meent dat de toepassing van voornoemde wetsbepalingen veronderstelt dat een terugkeer van een verzoeker naar het referentieland daadwerkelijk mogelijk is. De vraag in verband met het verblijf doet zich niet voor wanneer de verzoeker over de nationaliteit beschikt, aangezien de onderdanen van een staat het recht hebben om terug te keren naar het grondgebied van hun nationale staat. De situatie van de staatlozen verschilt van die van de nationale ingezetenen, in die zin dat, opdat een terugkeer mogelijk zou zijn, de betrokkene in het land van gewoonlijk verblijf over een geldig verblijfsrecht moet beschikken dat hem toegang tot het grondgebied geeft.

Het Commissariaat-generaal meent dat wanneer de terugkeer van staatloze verzoekers onmogelijk wordt gemaakt door wettelijke en administratieve obstakels, zoals, bijvoorbeeld, het niet beschikken over een verblijfsstatus, deze terugkeer hypothetisch wordt. Immers, indien u niet beschikt over verblijfsdocumenten die u toelaten het grondgebied te betreden, zal uw land van gewoonlijk verblijf u de toegang tot zijn grondgebied weigeren. Uw terugkeer zal derhalve onmogelijk (in geval van een gedwongen terugkeer) of eenvoudigweg theoretisch (in geval van een vrijwillige terugkeer) zijn. Een vrijwillige terugkeer is hypothetisch want, in de veronderstelling dat u de nodige stappen wil ondernemen om terug te keren, kunnen de autoriteiten van uw land van gewoonlijk verblijf beletten dat u het grondgebied betreedt door u de toegang te weigeren.

Wat een gedwongen terugkeer betreft, kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet eisen dat er toepassing wordt gemaakt van het Verdrag inzake de Internationale Burgerluchtvaart en de luchtvaartmaatschappij dwingen u naar de luchthaven van vertrek terug te zenden, aangezien u zich niet aan de grens bevindt. Concreet betekent dit dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn voorafgaand akkoord zou moeten krijgen om u te kunnen verwijderen naar de VAE. Op basis van de documenten in uw administratieve dossier (uw paspoort) stelt het Commissariaat-generaal echter vast dat u geen recht op verblijf in de VAE meer hebt. Daarom meent het Commissariaat-generaal dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat deze staat uw terugkeer naar zijn grondgebied zal aanvaarden. Met andere woorden, het Commissariaat-generaal meent dat u niet zal terugkeren naar de VAE.

Het Commissariaat-generaal merkt bovendien op dat onderhavige beslissing enkel een uitspraak doet over de nood aan internationale bescherming, doch geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Dergelijke maatregel valt onder de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken. In het onwaarschijnlijke geval dat de Dienst Vreemdelingenzaken toch de toestemming van de VAE zou krijgen om over te gaan tot uw gedwongen verwijdering, is de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht om na te gaan of er omstandigheden bestaan die dergelijke verwijdering zouden kunnen verhinderen. Meer in het bijzonder dient dan onderzocht te worden of een verwijdering al dan niet in overeenstemming is met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het is niet de taak van het Commissariaat-generaal om zich uit te spreken over het bestaan van een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in het kader van een hypothetische terugkeer. Het CGVS dient zich enkel uit te spreken over het bestaan van een dergelijke vrees of reëel risico indien de verzoeker **daadwerkelijk** zou terugkeren naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf.

Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat een staatloze verzoeker die de levensomstandigheden aanhaalt van vreemdelingen die illegaal verblijven in zijn land van gewoonlijk verblijf waartoe hij zelf geen toegang meer heeft, in werkelijkheid aan de asielinstanties vraagt, zich uit te spreken over een hypothetische situatie, aangezien de terugkeer, en bijgevolg ook de levensomstandigheden die verband houden met een eventuele terugkeer, louter denkbeeldig zijn.

Op basis van wat voorafgaat meent het Commissariaat-generaal dat u niet kan terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf en dat u de levensomstandigheden die u vreest in geval van een illegale terugkeer dus niet zal ondergaan.

Aangezien het niet legaal kunnen terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf niet als vervolging of ernstige schade kan worden bestempeld, uw terugkeer naar dit land hypothetisch is, net als de levensomstandigheden die de uwe zouden worden mocht u naar dit land terugkeren, meent het Commissariaat-generaal dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. De paspoorten ondersteunen uw verklaringen aangaande uw afkomst en identiteit. Er kan tevens uit afgeleid worden dat u een verblijfstitel bezat tot 20 januari 2020. Het attest van de Palestijnse ambassade in de VAE in verband met uw nationaliteit, geboorteaktes, een originele huwelijksakte, een familiesamenstelling zijn documenten die eveneens een licht werpen op uw identiteit en uw afkomst. Het document in verband met de sponsor van uw broer heeft geen betrekking op u en kan aldus uw asielmotieven geen kracht bijzetten. Met uw tewerkstellingsattest toont u aan dat u werkzaam was in de VAE. De documenten in verband met de overeenkomst tussen uw vader en de Palestijnse ambassade en de daarop volgende gerechtelijke procedure ondersteunen uw verklaringen aangaande het geschil tussen uw vader en de Palestijnse ambassade. U kan met deze documenten niet aannemelijk maken dat ook u hierdoor problemen zou ondervonden hebben of dit dient te vrezen. De krantenartikelen over de Palestijnen die uit het land gezet worden, betreft landgebonden informatie waar het CGVS van op de hoogte is. Het internetartikel over de corrupte Palestijnse ambassadeur in de VAE is achtergrondinformatie en vermag niet om uw claim dat u ervan beschuldigd werd de intentie te hebben Hamas te financieren kracht bij te zetten. De toelating om naar het buitenland te mogen reizen op naam van uw vader en een goedkeuring dat uw vader in privé-onderwijs mag werken kunnen evenmin uw vrees voor vervolging hardmaken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Ten aanzien van R.M.A.E.:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijnse en bent u op 10 april 1979 geboren in el Ain in de Verenigde Arabische Emiraten. U bent een soennitische moslima van Arabische origine en huwde in 2011 met M.(...) K.(...) Y.(...) S.(...) E.(...) (o.v. X). U werkte van 2003 tot 2017 bij Paris Galery. Omwille van een degradatie besloot u deze job op te zeggen.

Uw schoonvader was sinds 2013 in een juridische strijd met de Palestijnse ambassade verwickeld. Uw schoonvader won de rechtszaak en de Palestijnse ambassade moet hem veel geld. Tot nu toe werd het geld niet uitbetaald. Uw schoonfamilie werd ervan verdacht de intentie te hebben met het geld Hamas of Fatah te willen financieren. Uw schoonvader verliet in februari 2017 de VAE en ging zich bij uw schoonbroer in Oman vestigen. Uw schoonbroer A.(...) werd na een jaar celstraf in oktober 2017 uitgewezen en hij vestigde zich ook in Oman.

In februari 2018 besloten jullie het land te verlaten. U reisde samen met uw echtgenoot en kinderen van 1 maart 2018 tot 18 maart 2018 naar Thailand om er de situatie te evalueren. U vond Thailand echter niet geschikt om te wonen en jullie keerden terug naar de VAE. Bij aankomst werden jullie aangehouden. U en uw kinderen mochten vertrekken maar uw echtgenoot moest bij de veiligheidsdiensten blijven. Hij werd ondervraagd en na een paar dagen weer vrij gelaten. Op 5 mei 2018 en op 16 mei 2018 werd uw echtgenoot opnieuw opgebeld om zich te melden bij de veiligheidsdiensten. Hij is niet op de uitnodiging ingegaan. Hij werd telefonisch gevraagd het land te verlaten.

U verliet de VAE op 26 mei 2018 en reisde samen met uw kinderen naar Marokko, waar u uw echtgenoot aantrof. Jullie reisden verder naar Spanje waar u een verzoek om internationale

bescherming indiende. U wachtte de beslissing niet af en reisde verder via Frankrijk naar België waar u op 24 september 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

In november 2019 had uw echtgenoot in het opvangcentrum een conflict met een andere Palestijn, M.(...) Z.(...) A.(...) T.(...) genaamd. De man beschuldigde u ervan uw echtgenoot te bedriegen. Uw echtgenoot kaartte dit aan en de man sloeg hem en brak zijn neus. De man zei dat hij tot Hamas behoorde. Nadat jullie het incident gemeld hadden bij de directie van het opvangcentrum werden jullie overgeplaatst. U heeft sindsdien geen problemen meer gehad met de man.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer : een origineel paspoort van u, uw man en uw kinderen, een attest van de Palestijnse ambassade in de VAE in verband met uw nationaliteit, geboorteaktes, een originele huwelijksakte, een document in verband met de sponsor van uw schoonbroer, een tewerkstellingsattest voor u, een familiesamenstelling, documenten in verband met de overeenkomst tussen uw schoonvader en de Palestijnse ambassade en de daarop volgende gerechtelijke procedure, een krantenartikel over de Palestijnen die uit het land gezet worden, een internetartikel over de corrupte Palestijnse ambassadeur in de VAE, vervallen Egyptische reisdocumenten, een originele toelating om naar het buitenland te mogen reizen op naam van uw schoonvader, een goedkeuring dat uw schoonvader in privé-onderwijs mag werken.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat uw verzoek om internationale bescherming steunt op de asielmotieven van uw echtgenoot M.(...) K.(...) Y.(...) S.(...), E.(...) (o.v. X). U haalt geen bijkomende incidenten of problemen aan. In hoofde van deze laatste werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Hij slaagde er namelijk niet in een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Aangezien u zich volledig beroept op de door uw echtgenoot aangehaalde asielmotieven, kan ook ten aanzien van u niet gesteld worden dat u uw land van gewoonlijk verblijf heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Wat het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenoot betreft, concludeerde het Commissariaat-generaal het volgende met betrekking tot de vluchtelingenstatus:

"Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

U verklaarde dat u bij terugkeer naar de VAE vreest opgesloten te worden omdat er u een uitzettingsbevel boven het hoofd hing. Jullie waren niet meer welkom in de VAE omdat u, uw broer en uw vader ervan verdacht werden Hamas te steunen (CGVS man p.12). Uw problemen hebben volgens uw verklaringen te maken met een juridisch geschil tussen uw vader en de Palestijnse ambassade.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader een rechtszaak had aangespannen tegen de Palestijnse ambassade bij een rechtbank van de VAE omwille van contractbreuk. Uw vader heeft deze zaak

gewonnen en de Palestijnse ambassade moest uw vader daarom een compensatie betalen. Ook tijdens de beroepsprocedure kreeg uw vader gelijk (CGVS man p.14). De ambassadeur in kwestie werd zelfs uit zijn ambt ontheven door de Palestijnse autoriteiten omwille van corruptie (CGVS man p.16). De ambassadeur zou het gerucht de wereld ingestuurd hebben dat uw vader van plan was Hamas te financieren (CGVS man p.15). Na de uitspraak van de rechtbank begonnen volgens u de problemen. Uw vader werd opgeroepen door de veiligheidsdiensten van de VAE in verband met zijn verblijfsstatuut. Tijdens dat gesprek bleek dat uw vader er van verdacht werd met het geld dat hij tot nu toe niet ontvangen heeft, Hamas te willen financieren (CGVS man p.15).

U kan het CGVS er echter niet van overtuigen dat uw vader, uw broer en later u omwille van de vermeende banden met Hamas problemen met de veiligheidsdiensten van de VAE zouden ondervonden hebben. U werd gevraagd op basis van wat uw vader beschuldigd werd en stelde dat het op niets gebaseerd was. Er zijn nooit bewijzen afgeleverd, zo zegt u (CGVS man p.17). Uw vader is er nooit officieel van beschuldigd banden met Hamas te onderhouden. U verklaarde dat de Palestijnse ambassade rapporten over jullie naar de veiligheidsdiensten zou gestuurd hebben waaruit blijkt dat jullie banden hadden met Hamas maar heeft er geen idee van om wat voor banden het dan wel zou gaan of met wie jullie die banden zouden hebben (CGVS man p.15, p.16). Bovendien dateert het geschil reeds van 2013 en kreeg uw vader begin 2016 gelijk tijdens de beroepsprocedure. Het duurde dan nog eens een jaar, tot februari 2017 vooraleer hij het land zou hebben moeten verlaten. Er kan aangenomen worden dat wanneer de vermoedens van financiering aan Hamas voldoende zwaarwichtig waren, uw vader al wel sneller had moeten vertrekken (CGVS man p.17). Uw vader en uw broer werden opgeroepen door de veiligheidsdiensten en ondervraagd om na te gaan of ze die banden onderhielden. Volgens uw verklaringen werd er nooit iets ontdekt (CGVS man p.17). De ambassadeur zou connecties hebben bij de veiligheidsdiensten en deze aanwenden om jullie in de problemen te brengen, zo zegt u (CGVS man p.16). Dit zijn echter blote beweringen die u op geen enkele manier kan hard maken.

U heeft voorts geen enkel begin van bewijs dat uw vader en uw broer omwille van de rechtszaak het land dienden te verlaten. Uw vader heeft geen uitzettingsbevel gekregen, hij kreeg een uitgangsverklaring, een document waarmee hij gemakkelijk het land kan verlaten (CGVS man p.18). Met dit document is uw vader in februari 2017 naar Oman vertrokken (CGVS man p.18). Uw broer werd van eind 2016 tot eind 2017 gevangen genomen. Hij werd ervan beschuldigd zijn sponsor ontvlucht te hebben en na zijn celstraf werd hij gedeporteerd (CGVS man p.7). U toont dit ook met documenten aan. Uit de verklaringen van uw echtgenote blijkt bovendien dat er vele Palestijnen zonder enige reden uit het land werden gezet. Deze mensen kregen een aantal uur of een aantal dagen om te vertrekken (CGVS vrouw p.15). Als men weigerde te vertrekken, werd men opgesloten en dan uitgewezen (CGVS vrouw p.15). Het ging hier over mensen die reeds jaren woonden en werkten in de VAE (CGVS vrouw p.15). Uw echtgenote stelde dat dit gelijkaardig is aan hetgeen er met uw vader gebeurde: ook hij kreeg geen reden waarom hij diende te vertrekken (CGVS vrouw p.16). Uw verklaringen dat uw vader en uw broer omwille van de rechtszaak en vermeende banden met Hamas uitgewezen werden zijn dan ook louter beweringen van uwentwege. U linkt dit dan wel met de schadevergoeding die jullie zouden krijgen van de Palestijnse ambassade en de valse beschuldiging van banden met Hamas, maar dit kan u op geen enkele manier hard maken.

De link tussen u en het geschil met de Palestijnse ambassade blijkt bovendien zeer zwak te zijn, wat verdere twijfels oproept bij uw bewering uiteindelijk uit de VAE te zijn moeten vertrekken omwille van dit geschil. U stelde dat het probleem u pas voor het eerst bereikte nadat uw vader en uw broer het land verlaten hadden, dit wil zeggen na oktober 2017 (CGVS man p.9). U gaf aan dat u de enige van de familie was die nog in het land verbleef; uw vader was vertrokken en de focus was bijgevolg naar u verschoven. U bent in de periode dat ze uw vader en broer viseerden nooit zelf opgeroepen door de veiligheidsdiensten (CGVS man p.17). U beweerde dat u tot dan toe geen deel uitmaakte van het probleem (CGVS man p.13). Volgens uw verklaringen zou u een eerste keer ondervraagd zijn in maart 2018, bij terugkeer uit Thailand (CGVS man p.19, p.20). Het is niet aannemelijk dat men u pas gaat viseren in 2018 omwille van het probleem van de rechtszaak en de vermeende banden van uw familieleden met Hamas, dat al jaren aansleepte. Tijdens uw eerste ondervraging in maart 2018 moest u uw levensverhaal opschrijven, zeggen waar uw vader en broer waren en vertellen wat u wist over Hamas én Fatah (CGVS man p.11). U werd in de maanden erna nogmaals opgeroepen en werd vervolgens op 16 mei 2018 opnieuw opgebeld met de vraag om langs te komen. U vreesde dat u in de cel zou belanden, dus vertrok u de volgende dag naar Maleisië (CGVS man p.11). U bent verder nooit officieel beschuldigd van banden met Hamas (CGVS man p.20). U stelde dat men ervan uitging dat u de intentie had om Hamas te financieren maar heeft nooit een vonnis of enig document ontvangen dat deze beschuldigingen kunnen ondersteunen (CGVS man p.2). U kan aldus niet aannemelijk maken dat u

omwille van het juridisch geschil van uw familieleden met de Palestijnse ambassade ervan verdacht zou worden Hamas te financieren en daarom opgesloten zou worden in de VAE. Moest men u daadwerkelijk in navolging van uw familie het leven moeilijk willen maken, kan er bovendien aangenomen worden dat u wel al wat sneller ter ondervraging opgeroepen werd.

Wat betreft uw vrees aangaande het opgesloten worden in de gevangenis omdat u een uitzettingsvonnis zou hebben, kan er opgemerkt worden dat u nooit een dergelijk vonnis gekregen hebt (CGVS man p.12). Er zou u gemeld zijn tijdens de ondervragingen op 25 maart 2018 dat u het land diende te verlaten. Het was geen officieel vonnis, zo verklaarde u (CGVS man p.12). Meer nog, u heeft in januari 2018 uw verblijfsvergunning nog kunnen verlengen. Dit document was geldig voor een periode van twee jaar, tot januari 2020 (zie document 1, CGVS p.9). De overheid van de VAE heeft evenmin concreet iets ondernomen om er voor te zorgen dat u effectief het land zou verlaten (CGVS man p.12). Er werd u geen documenten overhandigd waarin u werd duidelijk gemaakt dat u diende te vertrekken (CGVS man p.20) en heeft nooit een uitzettingsbevel gekregen (CGVS man p.12). U had enkel een paspoort met een geldige verblijfsvergunning. Dat de autoriteiten van de VAE in de door u geschetste context uw verblijfsvergunning verlengen terwijl ze eigenlijk willen dat u het land verlaat, is hoogst merkwaardig. U reageerde op deze bedenking en verklaarde dat immigratie en veiligheidsdiensten niets met elkaar te maken hebben (CGVS man p.12), wat slechts matig kan overtuigen in de context van de Emiraten. U bent op 17 mei 2018 uit de VAE vertrokken. Op dat moment beschikte u nog over een geldig verblijfsstatuut. U kan aldus niet aannemelijk maken dat u verplicht werd het land te verlaten (CGVS man p.12).

Volgens uw echtgenote wilden jullie in 2017, een paar maanden na uw vader, naar Oman verhuizen maar omwille van een veranderde regelgeving kon dit niet doorgaan. Merkwaardig genoeg is uw broer A.(...) in oktober 2017 wel naar Oman verhuisd. Dat hij dan wel naar daar kon vertrekken en jullie niet, is hoogst merkwaardig (CGVS vrouw p.16, p.17). Uit uw verklaringen blijkt verder dat u in december 2017 verlof van onbepaalde duur nam omdat jullie toen problemen met de veiligheidsdiensten zouden hebben gekregen. U zocht een manier om het land te verlaten zodanig dat u niet in de gevangenis zou belanden, zo zegt u (CGVS man p.9). U maakt echter geen gewag van enig probleem met de veiligheidsdiensten in die periode, wat twijfels oproept bij de ware reden van uw loopbaanonderbreking en van uw wens het land te verlaten. In februari 2018 besloten jullie vervolgens naar Thailand te reizen. Uw echtgenote beweerde dat jullie naar daar reisden omwille van de problemen gelinkt aan het proces (CGVS vrouw p.6, p.7). U verklaarde dat u naar Thailand ging om eventueel daar een verblijfsvergunning te verkrijgen (CGVS man p.11). Ook dit keer kan er opgemerkt worden dat er uit uw verklaringen blijkt dat u zelf tot uw vertrek naar Thailand nooit enig probleem heeft gekend met de veiligheidsdiensten of immigratiediensten; het is pas bij uw terugkeer uit Thailand dat wat u betreft de problemen gestart zouden zijn. Er moet dan ook gesteld worden dat u weinig coherente verklaringen aflegt over de reden dat jullie wilden vertrekken.

Bijgevolg moeten ernstige vraagtekens geplaatst worden bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de problemen die u zouden hebben doen besluiten de VAE te verlaten en de problemen die u zegt er te vrezen.

In verband met het feit dat u, wegens het verlies van uw verblijfsrecht in de VAE, niet kan terugkeren naar dat land en vreest dat u, in geval van terugkeer, onderworpen zal worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling omdat u niet beschikt over legale verblijfstitel, vestigt het Commissariaat-generaal de aandacht op de volgende elementen.

Allereerst merkt het Commissariaat-generaal op dat elke soevereine staat op basis van deze soevereiniteit en de rechtsmacht die hij op zijn grondgebied uitoefent het recht heeft om de toegang, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen op zijn grondgebied te regelen, en dit op basis van de algemene beginselen van internationaal publiek recht en binnen de grenzen van zijn internationale verplichtingen. Er dient te worden opgemerkt dat dergelijke regels, met name de voorwaarden in verband met de bestaansmiddelen of het bestaan van een arbeidsovereenkomst, ook van toepassing zijn op talrijke vreemdelingen die in België willen verblijven. Het criterium van de nationaliteit of de afwezigheid van nationaliteit van de desbetreffende staat is een objectief element dat rechtvaardigt dat een soevereine staat zijn onderdanen anders behandelt dan de vreemdelingen die op zijn grondgebied willen verblijven. Het feit dat u het grondgebied van de VAE sinds meer dan zes maanden hebt verlaten, en dat u daarom niet meer gemachtigd bent tot een regelmatig verblijf in de VAE, valt onder regels die deze staat mag toepassen op vreemdelingen die zich op zijn grondgebied bevinden. Aangezien u de nationaliteit van de Verenigde Arabische Emiraten niet bezit, kan er niet

worden verwacht van de autoriteiten van de Verenigde Arabische Emiraten dat ze u, alleen omwille van uw vroeger verblijf, behandelen als een van hun onderdanen, ook al zou u heel uw leven in dat land hebben gewoond. Het feit er niet meer te kunnen verblijven of er niet meer naar te kunnen terugkeren, kan ook niet worden beschouwd als vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien de discriminatie gebaseerd is op een wettelijk, objectief en redelijk criterium.

Vervolgens merkt het Commissariaat-generaal op dat het toekennen van een internationaal beschermingsstatuut veronderstelt dat de asielinstanties de vrees onderzoeken, wat een beoordeling van de situatie van de verzoeker, mocht hij **daadwerkelijk terugkeren** naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf, inhoudt.

Zowel artikel 48/3 (door zijn verwijzing naar artikel 1 van het Verdrag van Genève) als artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet veronderstellen namelijk het onderzoek van vrees "in geval van terugkeer". Artikel 1.A van het Verdrag van Genève bepaalt: Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "vluchteling" elke persoon [...] die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren." Ook artikel 48/4, §1 van de wet bepaalt: "§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling [...] ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, **naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert**, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 [...]."

Het CGVS meent dat de toepassing van voornoemde wetsbepalingen veronderstelt dat een terugkeer van een verzoeker naar het referentieland daadwerkelijk mogelijk is. De vraag in verband met het verblijf doet zich niet voor wanneer de verzoeker over de nationaliteit beschikt, aangezien de onderdanen van een staat het recht hebben om terug te keren naar het grondgebied van hun nationale staat. De situatie van de staatlozen verschilt van die van de nationale ingezetenen, in die zin dat, opdat een terugkeer mogelijk zou zijn, de betrokkene in het land van gewoonlijk verblijf over een geldig verblijfsrecht moet beschikken dat hem toegang tot het grondgebied geeft.

Het Commissariaat-generaal meent dat wanneer de terugkeer van staatloze verzoekers onmogelijk wordt gemaakt door wettelijke en administratieve obstakels, zoals, bijvoorbeeld, het niet beschikken over een verblijfsstatus, deze terugkeer hypothetisch wordt. Immers, indien u niet beschikt over verblijfsdocumenten die u toelaten het grondgebied te betreden, zal uw land van gewoonlijk verblijf u de toegang tot zijn grondgebied weigeren. Uw terugkeer zal derhalve onmogelijk (in geval van een gedwongen terugkeer) of eenvoudigweg theoretisch (in geval van een vrijwillige terugkeer) zijn. Een vrijwillige terugkeer is hypothetisch want, in de veronderstelling dat u de nodige stappen wil ondernemen om terug te keren, kunnen de autoriteiten van uw land van gewoonlijk verblijf beletten dat u het grondgebied betreedt door u de toegang te weigeren.

Wat een gedwongen terugkeer betreft, kan de Dienst Vreemdelingenzaken niet eisen dat er toepassing wordt gemaakt van het Verdrag inzake de Internationale Burgerluchtvaart en de luchtvaartmaatschappij dwingen u naar de luchthaven van vertrek terug te zenden, aangezien u zich niet aan de grens bevindt. Concreet betekent dit dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn voorafgaand akkoord zou moeten krijgen om u te kunnen verwijderen naar de VAE. Op basis van de documenten in uw administratieve dossier (uw paspoort) stelt het Commissariaat-generaal echter vast dat u geen recht op verblijf in de VAE meer hebt. Daarom meent het Commissariaat-generaal dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat deze staat uw terugkeer naar zijn grondgebied zal aanvaarden. Met andere woorden, het Commissariaat-generaal meent dat u niet zal terugkeren naar de VAE.

Het Commissariaat-generaal merkt bovendien op dat onderhavige beslissing enkel een uitspraak doet over de nood aan internationale bescherming, doch geen verwijderingsmaatregel inhoudt. Dergelijke maatregel valt onder de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken. In het onwaarschijnlijke geval dat de Dienst Vreemdelingenzaken toch de toestemming van de VAE zou krijgen om over te gaan tot uw gedwongen verwijdering, is de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht om na te gaan of er omstandigheden bestaan die dergelijke verwijdering zouden kunnen verhinderen. Meer in het bijzonder dient dan onderzocht te worden of een verwijdering al dan niet in overeenstemming is met de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

*Het is niet de taak van het Commissariaat-generaal om zich uit te spreken over het bestaan van een vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, in het kader van een hypothetische terugkeer. Het CGVS dient zich enkel uit te spreken over het bestaan van een dergelijke vrees of reëel risico indien de verzoeker **daadwerkelijk** zou terugkeren naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf.*

Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat een staatloze verzoeker die de levensomstandigheden aanhaalt van vreemdelingen die illegaal verblijven in zijn land van gewoonlijk verblijf waartoe hij zelf geen toegang meer heeft, in werkelijkheid aan de asielinstanties vraagt, zich uit te spreken over een hypothetische situatie, aangezien de terugkeer, en bijgevolg ook de levensomstandigheden die verband houden met een eventuele terugkeer, louter denkbeeldig zijn.

Op basis van wat voorafgaat meent het Commissariaat-generaal dat u niet kan terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf en dat u de levensomstandigheden die u vreest in geval van een illegale terugkeer dus niet zal ondergaan.

Aangezien het niet legaal kunnen terugkeren naar uw land van gewoonlijk verblijf niet als vervolging of ernstige schade kan worden bestempeld, uw terugkeer naar dit land hypothetisch is, net als de levensomstandigheden die de uwe zouden worden mocht u naar dit land terugkeren, meent het Commissariaat-generaal dat de voorwaarden voor de toepassing van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet niet vervuld zijn.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. De paspoorten ondersteunen uw verklaringen aangaande uw afkomst en identiteit. Er kan tevens uit afgeleid worden dat u een verblijfstitel bezat tot 20 januari 2020. Het attest van de Palestijnse ambassade in de VAE in verband met uw nationaliteit, geboorteaktes, een originele huwelijksakte, een familiesamenstelling zijn documenten die eveneens een licht werpen op uw identiteit en uw afkomst. Het document in verband met de sponsor van uw broer heeft geen betrekking op u en kan aldus uw asielmotieven geen kracht bijzetten. Met uw tewerkstellingsattest toont u aan dat u werkzaam was in de VAE. De documenten in verband met de overeenkomst tussen uw vader en de Palestijnse ambassade en de daarop volgende gerechtelijke procedure ondersteunen uw verklaringen aangaande het geschil tussen uw vader en de Palestijnse ambassade. U kan met deze documenten niet aannemelijk maken dat ook u hierdoor problemen zou ondervonden hebben of dit dient te vrezen. De krantenartikelen over de Palestijnen die uit het land gezet worden, betreft landgebonden informatie waar het CGVS van op de hoogte is. Het internetartikel over de corrupte Palestijnse ambassadeur in de VAE is achtergrondinformatie en vermag niet om uw claim dat u ervan beschuldigd werd de intentie te hebben Hamas te financieren kracht bij te zetten. De toelating om naar het buitenland te mogen reizen op naam van uw vader en een goedkeuring dat uw vader in privé-onderwijs mag werken kunnen evenmin uw vrees voor vervolging hardmaken."

Derhalve kan ook u geen beschermingsstatus worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en "het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, men recht op een eerlijke administratieve procedure heeft en de administratie serieus en zorgvuldig werkt", geven verzoekers vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent de in het middel aangehaalde bepalingen, waarna zij een poging ondernemen om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel voeren verzoekers aan dat de redenering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te streng is en de bewijslast voor hen veel te zwaar. Zo wordt in de

bestreden beslissingen besloten dat hun relaas ongegrond is, op grond dat zij dienaangaande geen "bewijs" hebben of hun verklaringen niet kunnen "bewijzen". Het Commissariaat-generaal miskent daardoor volgens verzoekers echter de kern van hun probleem, namelijk dat wat hen verweten werd verzonnen is. Dit verklaart waarom verzoekers geen "officiële documenten" of althans geen "tastbaar bewijs" van hun problemen kunnen overleggen. Verzoekers herhalen dat de problemen van hun gezin begonnen zijn nadat de rechtbank de vader van verzoeker in het gelijk had gesteld in zijn geschil met de Palestijnse ambassade. De ambassadeur was woedend omdat hij zo'n grote som moest betalen wegens contractbreuk en gebruikte zijn contacten bij de VAE-veiligheidsdiensten om een zaak tegen de vader van verzoeker op te bouwen, waarbij hij hem ervan verdacht maakte Hamas te steunen. De ambassadeur, die kort na het geschil met de vader van verzoeker wegens corruptie uit zijn ambt werd ontheven, wilde problemen creëren tussen de vader van verzoeker en de veiligheidsdiensten van de VAE zodat hij zou worden uitgewezen en de ambassadeur het geld nooit zou hoeven te betalen. Er kon geen bewijs worden gevonden omdat het niet de waarheid was. Maar dat was ongetwijfeld het punt: als de beschuldigingen waar waren, zou de vader van verzoeker in de gevangenis zijn beland. *In casu* kon de ambassadeur gewoon zijn corruptie uitbuiten en zijn contacten bij de veiligheidsdiensten gebruiken om voldoende druk uit te oefenen op de vader van verzoeker om het land te verlaten. Verzoekers benadrukken nogmaals dat er geen bewijs of documentatie van is omdat het verhaal verzonnen is. Het doel was een valse zaak op te bouwen en druk uit te oefenen op de vader van verzoeker, en bij uitbreiding zijn familie, zodat hij het land zou verlaten en nooit de tenuitvoerlegging van het vonnis in zijn voordeel zou kunnen verkrijgen, aldus verzoekers.

Ook wat betreft de vlucht van de vader en broer van verzoeker menen verzoekers dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een te hoge graad van bewijs vraagt. Verzoekers verklaren het feit dat er een jaar is verstreken tussen de uitspraak van het vonnis en het vertrek van de vader van verzoeker doordat de ambassade het vonnis en de beroepsmogelijkheden moest analyseren, de ambassadeur corrupte contacten moest leggen bij de veiligheidsdiensten van de VAE, de vader van verzoeker verschillende malen moest worden ondervraagd en er geleidelijk druk op hem moest worden uitgeoefend, totdat hij het niet langer kon houden. Verzoekers stellen dat er geen bewijs van de uitzetting is omdat de vader van verzoeker niets ten laste kon gelegd worden. De autoriteiten kon dus niet officieel een vonnis of een uitzettingsbevel tegen hem uitvaardigen, doch enkel informele druk uitoefenen. Verzoekers voegen hieraan toe dat het Commissariaat-generaal een onjuiste voorstelling van verzoeksters verklaring geeft waar in de bestreden beslissingen wordt gesteld dat zij heeft gezegd dat verzoekers vader "zonder enige reden" werd gedwongen het land te verlaten, zoals andere Palestijnen in die tijd. Bij volledige lezing van haar verklaringen blijkt dat zij steeds heeft beweerd dat de reden was dat de ambassadeur valse beschuldigingen van steun aan Hamas had geuit uit wraak en opdat hij het vonnis niet behoefde uit te voeren. Verzoekster wilde echter uitleggen dat de VAE-autoriteiten gebruik maakten van de algemene context die toen bestond, waarin veel Palestijnen "zonder reden" werden gedeporteerd, om ook de vader van verzoeker te dwingen te vertrekken. Verzoekers wijzen verder op verschillende artikelen die berichten over de realiteit van de deportaties om "ondoorzichtige redenen" sinds 2009, en waaruit blijkt dat deze uitzettingen plaatsvonden door "eenvoudige kennisgeving".

Wat de persoonlijke problemen van verzoeker betreft, wijzen verzoekers erop dat zij geen officiële documenten kunnen overleggen omdat zij niet bestaan. Verzoeker volhardt dat, niettegenstaande hij niet rechtstreeks bij het geschil over de aanbesteding betrokken was, de ambassadeur ook wou dat hij verwijderd werd zodat niemand anders de tenuitvoerlegging van het vonnis kon vorderen. Wat hun eigen vlucht betreft, argumenteren verzoekers dat hen niet kan verweten worden niet te hebben gewacht tot ze zelf in de problemen geraakten alvorens het besluit te nemen het land te ontvluchten. Na alle problemen van de vader en de broer te hebben gezien, vreesden verzoekers al spoedig dat zij zelf in de problemen zouden komen. Hun leven was in ieder geval niet meer sereen want zij maakten zich grote zorgen over verzoekers vader en broer en de druk was constant. Het feit dat verzoeker zijn verblijfsvergunning in de VAE kon verlengen is volgens verzoekers niet zo verwonderlijk aangezien de immigratiedienst niets te maken heeft met de veiligheidsdiensten. Aangezien er geen formele, officiële beschuldiging in verband met de financiering van Hamas bestond was er waarschijnlijk ook geen informatie uitgewisseld tussen de veiligheidsdiensten en de immigratiediensten. Het was volgens verzoekers bovendien in het belang van de autoriteiten om verzoeker toe te staan zijn verblijfsvergunning te verlengen teneinde een visum voor een ander land te verkrijgen, aangezien een verblijfsvergunning nog ten minste zes maanden geldig moet zijn om een visum te verkrijgen.

In een tweede onderdeel betogen verzoekers dat zij een bijzonder profiel hebben, met name dat zij van Palestijnse afkomst zijn en geboren zijn in de Verenigde Arabische Emiraten, waar zij altijd hebben

gewoond maar waar hun verblijfsvergunning thans is verlopen. Er is geen vonnis dat hen als staatlozen erkent. In de bestreden beslissingen analyseert verwerende partij hun nood aan internationale bescherming evenwel ten aanzien van de Verenigde Arabische Emiraten, waardoor er naar mening van verzoekers voorbijgegaan wordt aan de definitie van vluchteling vervat in artikel 1, A (2) van Verdrag van Genève *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Volgens deze definitie moet bij de analyse van een verzoek om internationale bescherming rekening worden gehouden met het land waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit. Indien de verzoeker geen nationaliteit heeft, en dus staatloos is, zal de analyse worden verricht met betrekking tot het land waar de verzoeker zijn of haar gewone verblijfplaats heeft. Verzoekers betogen dat *in casu* de asielinstanties hen niet als staatloos mogen beschouwen. Zij werden immers momenteel door geen enkel vonnis erkend als staatlozen en kunnen dus niet als zodanig worden beschouwd. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkent bovendien zelf op haar website dat zij niet bevoegd is om de status van staatloze te erkennen. Aangezien de erkenning als staatloze betrekking heeft op de "de staat van de persoon", is alleen de rechtbank van eerste aanleg daartoe bevoegd. Verzoekers wijzen er vervolgens op dat Palestijnen momenteel helemaal niet erkend worden als staatlozen door de Hoven van Beroep van Gent en Brussel, en betogen dat hun asielverzoek dus onderzocht moet worden ten aanzien van Palestina, het land waarvan zij de nationaliteit bezitten en het enige land waarheen zij rechtmatig kunnen worden teruggezonden. Vervolgens argumenteren verzoekers uitgebreid dat zij een vrees voor vervolging koesteren ten aanzien van Palestina omwille van de gebeurtenissen in de VAE en dat zij ook omwille van de humanitaire situatie en de veiligheidssituatie in de Gazastrook nood hebben aan internationale bescherming.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel "*Frappes israéliennes sur Gaza, tirs de roquettes vers Israël*" van L'Echo van 16 september 2020, het rapport "*Country of Origin Information on the Situation in the Gaza Strip, Including on Restrictions on Exit and Return*" van UNHCR, het artikel "*The prospect of deportation may silence Palestinians in UAE*" van TRT World van 14 augustus 2020, het artikel "*Palestinians forced to leave UAE – Palestinians*" van Reuters van 4 september 2009, het document "*Responses to Information Requests*" van Immigration and Refugee Board of Canada van 24 november 2017, een uittreksel uit "*Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés*" van UNHCR, het document "*Staatlozen*" van de website van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het document "*La Chambre des Représentants - Question et réponse écrite n° 53-94 : Droit de séjour et d'établissement des apatrides*", het document "*Palestijnse nationaliteit wordt niet erkend, staatloosheid dus niet uitgesloten*" van Agentschap Integratie en Inburgering van 1 juli 2016, een uittreksel uit het rapport "*Two authorities, one way, zero dissent - Arbitrary Arrest & Torture Under the Palestinian Authorities & Hamas*" van Human Rights Watch, het artikel "*Torture et persécution : la face sombre de l'Autorité palestinienne et du Hamas*" van Le Monde van 23 oktober 2018, de COI Focus "*Territoire Palestiniens – Gaza – Classes sociales supérieures*" van 19 december 2018, het document "*NANSEN NOTE - 2019/01 - Réfugiés palestiniens de Gaza - Application de l'article 1D de la Convention de Genève*", het document "*Situation humanitaire et sécuritaire à Gaza*", het artikel "*A Gaza, un peuple en cage*" van Le Monde diplomatique van september 2019, het artikel "*Covid-19, Gaza tremble désormais aussi*" van Terresainte.net van 25 maart 2020, het artikel "*L'ONU s'inquiète des conséquences socioéconomiques du Covid-19 sur les Palestiniens*" van ONU Info van 13 april 2020, het artikel "*Les hôpitaux de Gaza se préparent à une recrudescence de cas de Covid-19*" van RTL van 28 augustus 2020, het rapport "*Gaza ten years later*" van UNSCO van juli 2017, het document "*Human rights in Palestine and other occupied Arab territories. Report of the United Nations Fact-Finding Mission on the Gaza conflict*" van 25 september 2009, het document "*Ensuring accountability and justice for all violations of international law in the Occupied Palestinian Territory, including East Jerusalem, A/HRC/40/4*" van Human Rights Council van 14 maart 2019, de COI Focus "*Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020, het artikel "*Gaza - Israël : l'envoyé de l'ONU au Moyen-Orient très inquiet de l'escalade de la violence*" van ONU Info van 13 november 2019, het artikel "*Israel closes crossings between Gaza and Israel, blocks all access to 'fishing zone'*" van Gisha van 25 maart 2019, het rapport "*Three Years after the 2014 Gaza Hostilities*" van UNDP van mei 2017, het document "*Report to the Ad Hoc liaison Committee*" van UNSCO van mei 2017, het artikel "*Israël frappe des sites du Hamas à Gaza après qu'un tir de missile a forcé l'évacuation de Netanyahu*" van 26 december 2019, het artikel "*Armée israélienne : interception d'un missile tiré depuis Gaza*" van 31 januari 2020, het artikel "*Le Hamas accuse Israël d'être responsable des récentes tensions*" van 24 februari 2020, het artikel "*Israel Strikes Hamas after Rocket Attack*" van 28 maart 2020, het artikel "*Gaza : le Hamas annonce un «accord» pour mettre fin à «l'escalade» avec Israël*" van Le Figaro van 31 augustus 2020 en het "*PCHR: Weekly Report on Israeli Human Rights Violations in the Occupied Palestinian Territory (22 August 2020)*".

3. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. De motieven van de bestreden beslissingen

4.1. Blijkens de bestreden beslissingen wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen geweigerd omdat (i) zij niet aannemelijk hebben gemaakt dat zij in de VAE een gegronde vrees voor vervolging zouden dienen te koesteren of dat zij er een reëel risico zouden lopen op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aangezien geen geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen omtrent de problemen die hen zouden hebben doen besluiten de VAE te verlaten en de problemen die zij zeggen er te vrezen vermits verzoeker niet aannemelijk kan maken dat zijn vader, zijn broer en later hijzelf problemen zou ondervonden hebben met de veiligheidsdiensten van de VAE omwille van vermeende banden met

Hamas daar (a) verzoekers vader er nooit officieel van beschuldigd werd banden te hebben met Hamas, (b) het geschil dat aanleiding gaf tot de beschuldigingen aan het adres van verzoekers vader dateert van 2013, zijn vader de zaak in 2016 won, doch pas een jaar later, in februari 2017, het land zou hebben moeten verlaten, terwijl kan aangenomen worden dat wanneer de vermoedens van financiering aan Hamas voldoende zwaarwichtig waren, zijn vader al wel sneller had moeten vertrekken, (c) verzoeker geen begin van bewijs voorlegt dat zijn vader en zijn broer omwille van de rechtszaak en vermeende banden met Hamas het land dienden te verlaten, (d) verzoekster verklaard had dat haar schoonvader de VAE diende te verlaten zonder dat hij een reden kreeg waarom hij diende te vertrekken (e) verzoeker in de periode dat ze zijn vader en broer viseerden nooit zelf werd opgeroepen door de veiligheidsdiensten en het niet aannemelijk is dat hij pas in 2018, bij terugkeer uit Thailand, geïnterviewd werd omwille van het probleem van de rechtszaak en de vermeende banden van zijn familieleden met Hamas, dat al jaren aansleepte en (f) verzoeker nooit officieel werd beschuldigd van banden met Hamas, hij nooit een uitzettingsbevel heeft gekregen doch integendeel in januari 2018 zijn verblijfsvergunning nog met twee jaar heeft kunnen verlengen, de overheid van de VAE evenmin iets concreet heeft ondernomen om ervoor te zorgen dat hij effectief het land zou verlaten en hij op het moment van zijn vertrek nog beschikte over een geldig verblijfsstatuut en hij aldus niet aannemelijk kan maken dat hij verplicht werd het land te verlaten, (ii) verzoekers hun verklaringen over hun vertrek uit de VAE de ongeloofwaardigheid van hun asielrelaas bevestigen omdat (1) het merkwaardig is dat de vader en broer van verzoeker wel naar Oman konden verhuizen, maar verzoekers hier zelf niet in slaagden, (2) uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat hij in december 2017 verlof van onbepaalde duur nam omdat zij toen problemen met de veiligheidsdiensten zouden hebben gekregen doch hij geen gewag maakt van enig probleem met de veiligheidsdiensten in die periode, wat twijfels oproept bij de ware reden van zijn loopbaanonderbreking en van zijn wens het land te verlaten en (3) de verklaringen van verzoekers over de reden van hun vertrek naar Thailand niet consistent zijn, (iii) in verband met het feit dat zij, wegens het verlies van hun verblijfsrecht in de VAE niet kunnen terugkeren naar dat land en vrezen dat zij, in geval van terugkeer, onderworpen zullen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling omdat zij niet beschikken over legale verblijfstitel dient te worden opgemerkt dat (I) elke soevereine staat op basis van deze soevereiniteit en de rechtsmacht die hij op zijn grondgebied uitoefent, het recht heeft om de toegang, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen op zijn grondgebied te regelen, en dit op basis van de algemene beginselen van internationaal publiek recht en binnen de grenzen van zijn internationale verplichtingen, en het feit niet meer in de VAE te kunnen verblijven of er niet meer naar te kunnen terugkeren dan ook niet kan beschouwd worden als vervolging of ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en (II) wanneer de terugkeer van staatloze verzoekers onmogelijk wordt gemaakt door wettelijke en administratieve obstakels, zoals, bijvoorbeeld, het niet beschikken over een verblijfsstatus, deze terugkeer hypothetisch wordt, het niet de taak van het Commissariaat-generaal is om zich uit te spreken over het bestaan van vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het kader van een hypothetische terugkeer en een staatloze verzoeker die de levensomstandigheden aanhaalt van vreemdelingen die illegaal verblijven in zijn land van gewoonlijk verblijf waartoe hij zelf geen toegang meer heeft, in werkelijkheid aan de asielinstanties vraagt om zich uit te spreken over een hypothetische situatie aangezien de terugkeer, en bijgevolg ook de levensomstandigheden die verband houden met een eventuele terugkeer, louter denkbeeldig zijn, en het Commissariaat-generaal meent dat verzoekende partijen niet kunnen terugkeren naar hun land van gewoonlijk verblijf en dat zij de levensomstandigheden die zij vrezen in geval van een illegale terugkeer dus niet zullen ondergaan en (iv) de door hen voorgelegde documenten de appreciatie van hun verzoek om internationale bescherming niet kunnen wijzigen, zoals wordt toegelicht.

4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad

stelt vast dat verzoekende partijen in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 25 februari 2021, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Voorafgaande opmerking

De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoek(st)er de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij/zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Een land kan worden beschouwd als land van gewone verblijfplaats wanneer blijkt dat een verzoek(st)er feitelijk in een land of regio heeft verbleven, waarbij het verblijf een zekere continuïteit en stabiliteit heeft. Het is daarom vereist dat de verzoek(st)er een geruime tijd in het land verbleven heeft, er zich gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend. Het is niet vereist, noch van belang dat de verzoek(st)er een juridische band heeft met het land of er op legale wijze verbleven heeft. Het gegeven dat een verzoek(st)er geruime tijd in een land verbleven heeft, dat hij/zij een werkelijke en bestendige of duurzame band met het land heeft gekend, en dat het centrum van het sociale en familiale leven van de verzoek(st)er zich op die plaats bevindt zijn echter wel belangrijke criteria voor het bepalen van het land of de landen waar een staatloze verzoek(st)er vroeger zijn/haar gewone verblijfplaats had. Om te bepalen of een verzoek(st)er zijn/haar gewone verblijfplaats heeft gehad in een welbepaald land, dient dan ook rekening te worden gehouden met het geheel van feitelijke omstandigheden die een duurzame band met dat land aantonen.

Uit de verklaringen van verzoekers, de door hen neergelegde documenten en de uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt dat zij geboren en de getogen zijn in de Verenigde Arabische Emiraten, dat zij daar gestudeerd en gewerkt hebben, er gehuwd zijn en dat meerdere leden van hun naaste familie er thans nog steeds verblijven (administratief dossier, verklaring DVZ verzoeker, vraag 17; verklaring DVZ verzoekster, vraag 17; notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5-6). Bovendien blijkt uit de verklaringen van verzoekers dat hun families weliswaar origineel uit Gaza afkomstig zijn maar dat zij nooit in Gaza hebben verbleven. Dit wordt ook door uitdrukkelijk bevestigd in het verzoekschrift, waar wordt gesteld *“dat verzoekers van Palestijnse afkomst zijn (verzoekers familie is afkomstig uit Khan Younes), maar er nooit zijn geweest”* en *“dat verzoekers zijn geboren en hun hele leven hebben gewoond in de Verenigde Arabische Emiraten”*, alsook *“dat verzoekers nooit in Palestina hebben gewoond (...) Geen van hun gezinsleden of verwanten is daar – het grootste deel van het gezin van verzoeker bevindt zich thans in Oman, terwijl dat van verzoekster nog in de VAE is.”* (p. 6 en p. 47). Verzoekende partijen kunnen daarom niet worden gevolgd waar ze stellen dat hun nood aan internationale bescherming niet beoordeeld dient te worden ten aanzien van de VAE, maar wel ten opzichte van Gaza, waar zij nooit op duurzame wijze verbleven hebben, noch er zich gevestigd hebben, en dat aldus niet kan beschouwd worden als land van gewoonlijk verblijf. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt aldus terecht dat de VAE als het land van gewoonlijk verblijf van verzoekende partijen dient bestempeld te worden en dat hun verzoek om internationale bescherming dan ook dient te worden beoordeeld ten aanzien van de VAE.

Waar verzoekers aanvoeren dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hen niet als staatloos mag beschouwen omdat enkel de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om de status van staatloze te erkennen en er geen vonnis is dat hen als staatlozen erkent, laten zij na aan te tonen dat de term “staatloze” vervat in artikel 1A van de Vluchtelingenconventie uitsluitend betrekking heeft op *de jure* staatlozen van wie de status van staatloze formeel erkend is. Bovendien gaan verzoekers er aan voorbij dat de rechterlijke beslissing tot erkenning van staatloosheid een declaratief karakter heeft en dus niet constitutief is voor de hoedanigheid van staatloze. Derhalve is iedere persoon die voldoet aan de in artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van staatlozen genoemde

voorwaarde, namelijk *“een persoon die door geen enkele Staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd”*, alleen al om die reden een staatloze in de zin van dat Verdrag.

Verzoekers kunnen evenmin worden gevolgd waar zij stellen dat zij, aangezien zij door geen enkel vonnis als staatlozen werden erkend, over de Palestijnse nationaliteit beschikken. In zoverre zij dienaangaande verwijzen naar rechtspraak van de hoven van beroep te Gent en Brussel, merkt de Raad op dat er omtrent de stelling dat Palestina als een nationale staat moet bestempeld worden geen eenheid van rechtspraak bestaat, zoals overigens ook wordt aangehaald in het verzoekschrift. De Raad verwijst te dezen naar de beschikking van de rechtbank van eerste aanleg van Brugge (nr. 16/984/B van 5 februari 2018), waarnaar wordt verwezen in de verweernota en waarin wordt besloten dat Palestina geen soevereine (functionerende) staat is waarvan de nationaliteit kan worden verworven omdat er heel wat bemerkingen te maken zijn bij de invulling van de vier criteria van de Conventie Van Montevideo (beschikken over een permanente bevolking, een afgebakend grondgebied, een regering/overheid en het vermogen tot het aangaan van relaties met andere staten). Zo wordt gemotiveerd dat de ernstige mate waarin de uitoefening van het overheidsgezag door de Palestijnse Autoriteit beperkt wordt, in het bijzonder door de Oslo Akkoorden, de controle die door Israël uitgeoefend wordt (met name op de buitengrenzen, het luchtruim, de territoriale wateren, het bevolkingsregister, de belastinginkomsten en de functies in de overheid) en de militaire bezetting van delen van de Palestijnse gebieden door Israël doet besluiten dat er wat Palestina betreft niet op ondubbelzinnige wijze is aangetoond dat de vier criteria zoals weergegeven in de Montevideo Conventie vervuld zijn. De rechtbank voegt hieraan toe dat zelfs indien aangenomen wordt dat de vier criteria vervuld zijn, geen bewijs voorligt dat er een wetgevend kader bestaat voor het verwerven van de Palestijnse nationaliteit of om als onderdaan van de Palestijnse Staat te kunnen beschouwd worden, of dat er een bevoegde instantie in de Palestijnse Staat is die criteria voor de toekenning van de Palestijnse nationaliteit kan bepalen respectievelijk kan toepassen. De rechtbank besloot dan ook dat de verzoekers zich niet kunnen beroepen op een hoedanigheid van onderdaan van een soeverein Palestina.

De Raad stelt vast dat verzoekers geen enkele beschikking of vonnis aangaande een door hen ingediend verzoek tot erkenning als staatloze hebben bijgebracht en aldus geenszins staven dat zij in de ogen van de rechtbank van eerste aanleg dan wel een Hof van Beroep over de Palestijnse nationaliteit beschikken.

Aangezien naar het oordeel van de Raad aldus niet kan worden gesteld dat verzoekers over de Palestijnse ‘nationaliteit’ beschikken en zij in ieder geval, blote beweringen van hunnentwege buiten beschouwing gelaten, op geen enkele manier aantonen dat zij over de Palestijnse nationaliteit zouden beschikken, uit hun verklaringen bovendien duidelijk blijkt dat zij nooit op duurzame wijze in de Gazastrook verbleven hebben, noch zich er gevestigd hebben, dat zij daarentegen geboren en getogen zijn in de VAE, waar zij altijd hebben gewoond, gestudeerd en gewerkt en waar meerdere leden van hun naaste familie thans nog steeds verblijven, dient hun nood aan internationale bescherming aldus louter beoordeeld te worden ten aanzien van de VAE, hun land van gewoonlijk verblijf, en is de uitgebreide argumentatie in het verzoekschrift omtrent (1) de vrees voor vervolging die zij stellen koesteren ten aanzien van ‘Palestina’ omwille van de gebeurtenissen in de VAE en (2) de humanitaire en socio-economische situatie en de veiligheidssituatie in de Gazastrook *in casu* dan ook niet dienstig.

5.2. Juridische basis

Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Verdrag van Genève.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de “bescherming” van het land van nationaliteit niet kunnen of, “wegens deze vrees”, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

Krachtens artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet moeten de daden van vervolging in de zin van artikel 1 A van het Verdrag van Genève:

“a) ofwel zo ernstig van aard zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, met name de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15.2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden;

b) ofwel een samenstel zijn van verschillende maatregelen waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn om iemand op een soortgelijke wijze te treffen als omschreven in punt a).”

De hierboven genoemde daden van vervolging kunnen onder meer de vorm aannemen van:

- a) daden van lichamelijk of geestelijk geweld, inclusief seksueel geweld;
- b) wettelijke, administratieve, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zichzelf discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd;
- c) onevenredige of discriminerende vervolging of bestraffing;
- d) ontneming van de toegang tot rechtsmiddelen, waardoor een onevenredig zware of discriminerende straf wordt opgelegd;
- e) vervolging of bestraffing wegens de weigering militaire dienst te vervullen, in het bijzonder tijdens een conflict wanneer het vervullen van militaire dienst strafbare feiten of handelingen inhoudt die onder de uitsluitingsgronden van artikel 55/2, § 1, vallen;
- f) daden van genderspecifieke of kindspecifieke aard.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is.

Deze vrees dient immers ook getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en de verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken. De vrees moet met andere woorden niet alleen subjectief bij hem aanwezig zijn maar ook kunnen worden geobjectiveerd.

De overheid moet oordelen over de geloofwaardigheid van de subjectieve vrees van de verzoeker en of deze een objectieve grondoorzaak heeft. Daartoe moet de verzoeker aantonen dat er omstandigheden bestaan waardoor hij gegronde redenen heeft te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt noodgedwongen in dat zijn vrees actueel is en dat de asielinstantie bij de beoordeling van deze vrees moet steunen op de feitelijke situatie zoals deze zich voordoet in het land van herkomst op het ogenblik van zijn beslissing. Deze stelling vloeit immers voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is.

Vervolging gaat dan wel meestal uit van de overheden van het land van herkomst, maar ook de feiten gepleegd door derden kunnen in aanmerking worden genomen indien ze bewust worden geduld door de autoriteiten of indien ze weigeren, dan wel niet bij machte zijn een afdoende bescherming te bieden.

5.3. Beoordeling

5.3.1. Na lezing van het administratief dossier dient de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vast te stellen dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij de VAE hebben verlaten of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Zo niet wordt betwist dat de familie van verzoeker een juridisch geschil had met de Palestijnse ambassade in de VAE, dat de vader van verzoeker deze zaak gewonnen heeft en de Palestijnse ambassade een compensatie moest betalen en dat de ambassadeur in kwestie uit zijn ambt werd ontheven door de Palestijnse autoriteiten omwille van corruptie, slagen verzoekers er echter niet in aannemelijk te maken dat de vader van

verzoeker, zijn broer en later hijzelf problemen zou ondervonden hebben met de veiligheidsdiensten van de VAE omwille van vermeende banden met Hamas.

De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging ondernemen om het geheel van de motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissingen, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen omtrent de problemen die hen zouden hebben doen besluiten de VAE te verlaten en de problemen die zij zeggen er te vrezen, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissingen, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoekers niet aantonen dat de motivering van de verwerende partij, waarin hun verklaringen onvoldoende overtuigend, coherent en aannemelijk worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn.

Immers, waar verzoekers stellen dat zij geen bewijzen van hun problemen kunnen aanbrengen omdat de beschuldigingen aan het adres van de vader van verzoeker verzonnen zijn, wijst de Raad erop dat verzoeker verklaarde dat de Palestijnse ambassade rapporten over de vermeende banden van zijn vader met Hamas zou hebben overgemaakt aan de veiligheidsdiensten van de VAE, en dat het doel hierbij was dat er een onderzoek zou gestart worden naar zijn vader zodat deze onder druk zou gezet worden om het land te verlaten (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker p. 15-16). Blijkens verzoekers verklaringen zou de ambassadeur in zijn opzet geslaagd zijn aangezien zijn vader vervolgens zou zijn opgeroepen en ondervraagd door de veiligheidsdiensten. Het gegeven dat de zaak tegen verzoekers vader op "valse" gegevens zou gestoeld zijn, doet derhalve geen afbreuk aan de vaststelling dat er wel degelijk een formeel onderzoek zou zijn opgestart en dat verzoekers vader en broer zouden zijn opgeroepen en ondervraagd door de veiligheidsdiensten van de VAE. Dat verzoeker dan geen enkel begin van bewijs (zoals bijvoorbeeld een oproepingsbrief) kan voorleggen aangaande het feit dat er wel degelijk een onderzoek gevoerd werd naar de vermeende banden van zijn vader met Hamas, ondermijnt dan ook wel degelijk de geloofwaardigheid van zijn verklaringen in dit verband.

In zoverre verzoekers daarnaast betogen dat de autoriteiten van de VAE geen officieel vonnis of uitzettingsbevel tegen de vader van verzoeker konden uitvaardigen omdat hem niets ten laste kon gelegd worden, ziet de Raad niet in, en verzoekers lichten dit evenmin toe, waarom de betrokken diensten de vader van verzoeker het land zouden willen uitzetten nu het niet was aangetoond dat zijn vader of broer Hamas inderdaad financierde. Verzoekers beweren weliswaar dat de ambassadeur connecties zou hebben bij de veiligheidsdiensten en deze had aangewend om verzoekers vader in de problemen te brengen. Echter, daargelaten de vraag of het aannemelijk is dat de veiligheidsdiensten van de VAE jarenlang verzoekers familie onder druk zouden zetten om een Palestijnse ambassadeur ter wille te zijn, merkt de Raad op dat de bewering dat de ambassadeur zijn connecties had aangewend moeilijk te rijmen valt met de verklaring van verzoeker dat de ambassadeur valse informatie had overgemaakt aan de veiligheidsdiensten teneinde ervoor te zorgen dat er een onderzoek zou opgestart worden. Immers, indien de ambassadeur inderdaad over de nodige connecties beschikte binnen de veiligheidsdiensten en aldus zo kon bewerkstelligen dat de vader van verzoeker informeel onder druk zou gezet worden om het land te verlaten, kan niet worden ingezien waarom de ambassadeur dan nog beschuldigingen diende te verzinnen of (ver)vals(t)e rapporten diende over te maken. De Raad ziet evenmin in waarom de veiligheidsdiensten van de VAE geen uitzettingsbevel konden uitvaardigen tegen de vader van verzoeker nu uit de verklaringen van verzoekers en de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift blijkt dat de autoriteiten van de VAE Palestijnen willekeurig, zonder opgegeven reden het land kunnen uitzetten of deporteren, hetgeen zij in het verleden ook hebben gedaan. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat de autoriteiten van de VAE geen formele reden nodig hadden om een vonnis of uitzettingsbevel, dan wel enige andere kennisgeving aan de vader van verzoeker te betekenen.

Waar verzoeker volhardt dat, niettegenstaande hij niet rechtstreeks bij het geschil over de aanbesteding betrokken was, de ambassadeur ook wilde dat hij verwijderd werd zodat niemand anders van de familie de tenuitvoerlegging van het vonnis kon vorderen, wijst de Raad erop dat uit verklaringen van verzoeker blijkt dat de ambassadeur in kwestie 6 maanden nadat het arrest in eerste aanleg gevelde werd, en dus begin 2016, wegens corruptie uit zijn ambt ontzet werd (administratief dossier, notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 16 en 17). De Raad ziet niet in, en verzoekers lichten andermaal niet toe, waarom de voormalige ambassadeur er op gebrand zou zijn om in de jaren na zijn ontslag de tenuitvoerlegging van het vonnis tegen te houden, gezien dit vonnis de Palestijnse ambassade en niet

de voormalige ambassadeur persoonlijk veroordeeld had tot het betalen van een boete wegens contractbreuk. Bovendien dient vastgesteld te worden dat meerdere leden van verzoekers naaste familie nog steeds in de VAE woonachtig zijn (administratief dossier, verklaring DVZ verzoeker, vraag 17 en notities persoonlijk onderhoud verzoeker, p. 5-6), en dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat zijn 5 zussen onder druk zouden gezet worden door de veiligheidsdiensten van de VAE om het land te verlaten.

De Raad benadrukt tot slot dat de vaststelling dat aan de vader van verzoeker een uitgangsverklaring werd afgeleverd zodat hij gemakkelijk de grens met Oman zou kunnen oversteken, en dat verzoeker zijn verblijfsvergunning in januari 2018 nog voor een periode van twee jaar heeft kunnen verlengen er, in tegenstelling tot wat verzoekers blijven voorhouden, wel degelijk op wijst dat verzoeker en zijn familie geen problemen hebben gekend met de autoriteiten VAE die ertoe zouden hebben geleid dat zij verplicht zouden zijn geweest om het land te verlaten. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

Voor het overige komen verzoekers in wezen niet verder dan het louter volharden in en verwijzen naar hun eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen, het poneren van een gegronde vrees voor vervolging, het bekritisieren van de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook niet vermogen de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Zo noch door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch door deze Raad wordt betwist dat verzoekende partijen momenteel geen geldig verblijf hebben in de VAE, kan dit echter geenszins volstaan om de erkenning van de vluchtelingenstatus te rechtvaardigen. Zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen en zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen immers op generlei wijze aan dat zij hun land van gewoonlijk verblijf hebben verlaten of dat zij er niet naar kunnen terugkeren om redenen vervat in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève. Louter administratiefrechtelijke problemen zoals *in casu* houden geen verband met één van hoger genoemde criteria van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een vreemdeling die niet voldoet aan de in deze artikelen bepaalde voorwaarden toch als vluchteling erkennen louter omwille van zijn/haar gebrek aan geldige verblijfsdocumenten in zijn/haar land van gewoonlijk verblijf.

De Raad merkt hierbij volledigheidshalve nog op dat verzoekers geen elementen aanbrengen waaruit zou kunnen blijken dat zij niet de nodige inspanningen zouden kunnen doen om te voldoen aan de wettelijke voorwaarden en opnieuw een legaal verblijf in de VAE te bekomen. De Raad wijst er te dezen op dat verzoekers nog steeds over een uitgebreid familiaal netwerk beschikken in de VAE en dat nergens uit hun verklaringen blijkt dat er iets gewijzigd is aan de verblijfsstatus van hun familie in de VAE. Verzoeker moet als hoogopgeleid man met een ruime werkervaring bovendien capabel worden geacht om een nieuwe werkgever te vinden en op basis hiervan zijn verblijfsrecht in de VAE te hernieuwen.

De door verzoekende partijen in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Uit geen van deze elementen blijkt immers dat zij in de VAE, hun land van gewoonlijk verblijf, een gegronde vrees voor vervolging hoeven te koesteren. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten in de bestreden beslissingen correct als volgt: *“De paspoorten ondersteunen uw verklaringen aangaande uw afkomst en identiteit. Er kan tevens uit afgeleid worden dat u een verblijfstitel bezat tot 20 januari 2020. Het attest van de Palestijnse ambassade in de VAE in verband met uw nationaliteit, geboorteaktes, een originele huwelijksakte, een familiesamenstelling zijn documenten die eveneens een licht werpen op uw identiteit en uw afkomst. Het document in verband met de sponsor van uw broer heeft geen betrekking op u en kan aldus uw asielmotieven geen kracht bijzetten. Met uw tewerkstellingsattest toont u aan dat u werkzaam was in de VAE. De documenten in verband met de overeenkomst tussen uw vader en de Palestijnse ambassade en de daarop volgende gerechtelijke procedure ondersteunen uw verklaringen aangaande het geschil tussen uw vader en de Palestijnse ambassade. U kan met deze documenten niet aannemelijk maken dat ook u hierdoor problemen zou ondervonden hebben of dit dient te vrezen. De krantenartikelen over de Palestijnen die uit het land gezet worden, betreft landgebonden informatie waar het CGVS van op de hoogte is. Het internetartikel over de corrupte Palestijnse ambassadeur in de VAE*

is achtergrondinformatie en vermag niet om uw claim dat u ervan beschuldigd werd de intentie te hebben Hamas te financieren kracht bij te zetten. De toelating om naar het buitenland te mogen reizen op naam van uw vader en een goedkeuring dat uw vader in privé-onderwijs mag werken kunnen evenmin uw vrees voor vervolging hardmaken.” Deze motieven worden in het verzoekschrift niet betwist.

5.3.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridische basis

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij kan genieten van de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. In zoverre verzoekende partijen zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband nogmaals op dat het loutere gegeven dat verzoekende partijen momenteel niet kunnen terugkeren naar de VAE, hun land van gewoonlijk verblijf, aangezien ze niet over de nodige documenten beschikken om toegang te krijgen tot het grondgebied niet volstaat om de toekenning van een internationale beschermingsstatus te rechtvaardigen. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de VAE of de administratiefrechtelijke problemen die een terugkeer beletten houden immers geen verband met één van de vijf hoger genoemde criteria van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekende partijen geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico lopen op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Zij maken, behalve de ongeloofwaardig bevonden problemen met de veiligheidsdiensten van de VAE omwille van vermeende banden met Hamas, immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in de VAE zouden hebben gekend. Wat betreft de door verzoekende partijen aangehaalde vrees om in geval van terugkeer naar de VAE onderworpen te zullen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling omdat zij niet beschikken over legale verblijfstitel,

merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen nog terecht op dat een staatloze verzoek(st)er die de levensomstandigheden aanhaalt van vreemdelingen die illegaal verblijven in zijn/haar land van gewoonlijk verblijf waartoe hij/zij zelf geen toegang meer heeft, in werkelijkheid aan de asielinstanties vraagt om zich uit te spreken over een hypothetische situatie aangezien de terugkeer en bijgevolg ook de levensomstandigheden die verband houden met een eventuele terugkeer louter denkbeeldig zijn. De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat verzoekende partijen zich momenteel niet in de mogelijkheid bevinden om vrijwillig naar de VAE terug te reizen aangezien zij niet langer beschikken over verblijfsdocumenten die hen toelaten het grondgebied te betreden en wijst erop dat zij, zonder toestemming van de VAE, evenmin gedwongen kunnen worden teruggeleid naar de VAE, een land waarvan ze niet de nationaliteit hebben en, ingevolge de daar geldende (im)migratiewetgeving, niet voldoen aan de voorwaarden om toegang te krijgen tot het grondgebied. Anderzijds werd hoger reeds opgemerkt dat verzoekende partijen op generlei wijze *in concreto* aannemelijk maken dat zij niet opnieuw aan de wettelijke voorwaarden zouden kunnen voldoen en alsnog een legaal verblijf in de VAE zouden kunnen bekomen. Aangezien met andere woorden in het ene geval een terugkeer onmogelijk (in geval van een gedwongen terugkeer) of hypothetisch (in geval van een vrijwillige terugkeer) is, en verzoekende partijen in het andere geval, mits zij zich terug in regel zouden kunnen stellen door het zoeken van een nieuwe job en op basis hiervan hun verblijfsrecht in de VAE zouden kunnen hernieuwen, op legale wijze kunnen terugkeren naar hun land van gewoonlijk verblijf, kan aldus in geen enkele hypothese worden gesteld dat verzoekende partijen in de VAE in illegaal verblijf riskeren terecht te komen, hetgeen noodzakelijkerwijs impliceert dat zij de levensomstandigheden die zij vrezen in geval van een illegale terugkeer dus niet zullen ondergaan.

7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoekende partijen de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Verzoekende partijen maken op generlei wijze aannemelijk dat hun verzoek om internationale bescherming en de door hen bijgebrachte documenten niet op individuele, objectieve en onpartijdige wijze werden beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening zou hebben gehouden met enig feit of gegeven dat de bestreden beslissingen in een ander daglicht zou kunnen stellen. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Wat de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat het weerlegbaar vermoeden vervat in genoemd artikel pas ontstaat wanneer de reeds ondergane vervolging of ernstige schade door de verzoeker om internationale bescherming afdoende is aangetoond conform de principes vastgelegd in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, namelijk aan de hand van bewijsstukken of, bij gebrek hieraan, volgens de cumulatieve voorwaarden ter zake bepaald, wat *in casu* niet het geval is zoals wordt uiteengezet in de bestreden beslissingen en zoals blijkt uit wat voorafgaat.

9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS